

ik mezelf verliezen ging, toen ik van Jeruzalem afscheid nam? Wilde ik het, zou ik het kunnen? Ik had tot nu geloofd, dat ik door mijn kerkelijke plichten te vervullen zeker kon zijn van God en Zijn hemelrijk. Nu kon ik weten, dat dit alles niet voldoende was, Jezus van Nazareth, mijn Gids en Koning, eischte meer van mij. Afgunst, onverschilligheid, haat en tweedracht, ja, een misverstand, een even niet begrijpen, verwijderde mij al van mijn Vader, Die in alle omstandigheden liefde is. Maar wat wilde ik, kleine, armzalige mensch, beginnen tegen deze eigenschappen in mij? Stond ik niet voor een hopelooze taak in een wereld, die deze, gebreken als normaal-menschelijk en dus als schier onoverwinnelijk had leeren aanvaarden? Wat wilde deze Mensch van mij? Begeerde ik het wel om in Zijn vuur te treden en er in te verbranden?

Voor mij lag weer Jeruzalem. Ik ging de stad binnen met de zekerheid van een slaapwandelaar. Was ik er mij van bewust, dat ik nauwkeurig de plaatsen bezocht, die Hij vóór mij betrad? Ik zit neer in den Hof van Gethsémané en in dien bloeienden, kruidigen tuin zie ik mijzelf en peil mijn wil, mijn kunnen. Ik schrei lang en onbeheerscht door wat ik ervaren moet, bevreesd voor wat mij nog wacht. Ik sta aan de poorten van den Joodschen Raad en herken in den hoogmoed, de hardheid van Caïphas, den opperpriester, mijzelf. Ik houd mij op bij het witte paleis van Herodes en ontmoet in zijn verdorvenheid en heerschzucht mijn eigen wereldsche-ik. Dan beklim ik den Calvariëberg en loop voorover onder het verpletterende gewicht van mijn eigen kruis. Er is niemand, die mij helpt, niemand, die mij een blik gunt. Ik sleep mij voort, elk steentje is een wond. Ik struikel en val. „Mijn God, ik kan niet meer...” Maar dan zie ik Zijn blik op mij gericht, een zon vol liefde en kracht. Weer ga ik verder naar de plek, waar ik als Hij mijzelf moet offeren. Geen schrede, geen pijn wordt mij geschonken, geen wonder kan mij dienen. Ik moet naar de plek, die Hij wees, de slachtplaats, waarheen elke mensch zal moeten gaan, die gelouterd voor Zijn Schepper wil verschijnen. Gebroken, den walglijken smaak van bloed in mijn mond, zink ik onder het kruis bewusteloos ineen.

Ik weet niet hoe lang ik er lag. Een zachte hand riep mij tot het leven terug. Ik keek in de milde oogen van haar, die Zijn leven gestalte gaf. „Moeder Maria,” stamelde ik. Zij antwoordde met den glimlach, waarmede zij Hem in Bethlehems stal had verwelkomd.

„Wees niet bedroefd,” zoo zei ze mij, „Mijn Zoon is verzezen — zooals gij dat zult, mijn kind!”

Waarover leest ge in het volgend nummer?

Het Nieuwjaarsnummer bevat weer een keur van artikelen. Meester Alcar spreekt zich uit over de beteekenis van de „Universiteit van Christus”, terwijl Meester Zelanus de richtlijnen voor het komende jaar aangeeft. U wordt opnieuw verbonden met het leven van Meester Yongchi, terwijl tevens gestart wordt met een nieuwe rubriek, „De Innerlijke Tempel”, waarin Leo Uittenbogaard u trapsgewijs in de Leer van de Meesters voert. Dit is vooral ook van belang voor hen, die nader met onze opvattingen in contact wenschen te komen.

Deedt ge al wat uw vrienden waardeeren zullen?

U kunt nog tot 27 December uw Nieuwjaarswenschen inzenden de kosten er van bedragen slechts f 1.50 voor een advertentie van 2 cm hoog en 6 cm breed. Een telefoontje of een briefkaart aan de administratie, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage, tel. 391873, en u bent verzekerd van een plaats.

DE WETTEN SPREKEN

Een geheimzinnige gebeurtenis heeft de afgelopen weken sterk de publieke aandacht getrokken. Met groote kopletters vermeldten de dagbladen, dat er zich bij een orkestrepitie in Enkhuizen het volgende, zonderlinge verschijnsel had voorgedaan: De musici waren juist begonnen aan het laatste oefennummer, een werk van Beethoven: „Die Ehre Gottes aus der Natur”, toen de dirigent, de heer Gerard H. Boedijn, plots aftakte. Hij verklaarde niet verder te gaan, terwijl hij den voorzitter en de naderbij komende orkestleden wees op iets in de partituur. Voor de ongeloovige blikken van deze menschen rees uit het papier van de Beethoven-partituur een mannengezicht op. „In den beginne was er niets ongewoons”, zoo deelde de heer Boedijn later mede, „dat wil zeggen, dat we den geheelen avond zeer geconcentreerd hadden gerepeteerd en ook bij het slot bleef dit het geval.

Plotseling, we waren op de rechterpagina gekomen, merkte ik, dat op het linkervlak een vlek ontstond, die naar beneden uitliep. Op dat oogenblik waren we de plaats, waar de vlek ontstond, ongeveer 48 seconden gepasseerd: ik heb dat later aan het aantal maten kunnen uitrekenen. De vlek dijde uit en de contouren van een kop werden zichtbaar. Ik moet de armen toen hebben laten zakken, den voorzitter geroepen hebben en gezegd hebben niet verder te kunnen gaan”.

De voorzitter had verwonderd naar de partituur gekeken en opgemerkt: „Er geschiedt hier iets vreemds”. Inmiddels waren ook de andere orkestleden naderbij gekomen en hadden zich om den lessenaar geschaard. Terwijl zij toeketen werd de teekening op het helderwitte papier grooter en steeds duidelijker. Binnen de contouren teekenden zich oogen, neus en mond af. De werking op het papier duurde anderhalf tot twee minuten, na dat tijdsverloop stond er een mannenkop, waaraan niets meer veranderde.

De heer Boedijn deelde nog mede, dat, van het begin dezer manifestatie af, door zijn beide armen een sterke electrische stroom ging, die van zijn vingertoppen naar de schouders liep. Dit, verzekerde hij, veroorzaakte een vrij pijnlijk gevoel, dat in kracht afnam en eerst na twintig tot vierentwintig uur geheel verdween. Toen de dirigent de armen liet zakken, dachten de musici aanvankelijk, dat hij onwel was geworden. Hij moet nog van bril verwisseld hebben om de partituur van dichterbij te bezien; zelf kan de heer Boedijn zich dit echter niet herinneren.

De speciale verslaggever van „Parool”, waaruit wij dit merkwaardige gebeuren citeeren, heeft de partituur kunnen bekijken. „Het papier was zeer zindelijk”, zoo constateerde hij. „De teekening staat op het eerste blad, ongeveer te halver hoogte en iets naar rechts op het blad. Ze is heel zwak, schimmig zou men kunnen zeggen, als was ze met een met potloodzwart beduimd stukje vlakgom tot stand gebracht. De oogen echter zijn vrij felle stipjes, die vlak boven een notenbalk staan. De hoogte van de teekening is ongeveer drie centimeter. Te spreken van een Beethovenkop is overdreven. Van een uitgesproken *gelijkenis* is geen sprake”.

De heer Boedijn, die zich, naar hij verklaarde, nooit met spiritisme of parapsychologie heeft beziggehouden, is niet van plan de partituur nog te gebruiken. Evenmin wil hij de partituur ter stofbepaling afstaan.

De meening van den parapsycholoog, Dr Tenhaeff

Er wordt naar dit mysterie thans door Dr Tenhaeff, lector in de parapsychologie aan de Rijksuniversiteit, een diepgaand onderzoek ingesteld. Voor een definitief oordeel acht deze het tijdstip nog niet gekomen. Op grond van de rapporten,

die hij ter bestudeering kreeg, is hij echter geneigd met de grootste voorzichtigheid aan te nemen, dat hier paranormale verschijnselen in het spel zijn geweest. Zou dit inderdaad het geval zijn, dan zijn die te zoeken in de richting van zoogenaamd *direct schrift*. Ongelukkigerwijze, zoo deelde hij mede, is dit juist een terrein, waarop de parapsychologie nog niet heel ver gevorderd is en waarvan men eigenlijk nog betrekkelijk weinig afweet. Spiritistische verschijnselen kon Dr Tenhaeff in dit geval niet zien. Er zou veel meer sprake zijn van een verschijnsel, dat uit den geest van den heer Boedijn en zijn orkestleden, die immers met overgave en inspanning musiceerden, voortkomt. Een massa-hallucinatie achtte Dr Tenhaeff uitgesloten. Te veel onbevooroordeelde personen hebben in alle nuchterheid het verschijnsel waargenomen.

Het oordeel van Meester Zelanus

Hoe zeer dit verrassende en merkwaardige verschijnsel de gemeederen bezighoudt moge ook nog blijken uit de vele brieven, die „Evolutie” naar aanleiding hiervan ontving en waarin men het oordeel van Meester Zelanus verzoekt. De vraag werd ook gesteld op een der Inwijdingszittingen ten huize van het Genootschap. Meester Zelanus antwoordde:

Wat u in Enkhuizen is geschonken, verklaarde ik al in mijn boeken over de occulte wetten, „Geestelijke Gaven”, als direct schrift. Wanneer ge daarin leest over de geestelijke fotografie, de materialisatie en de dematerialisatie, kent u ook de verklaring van dit occulte gebeuren. Want dit is het: een occulte manifestatie, door onze, astrale, wereld tot stand gebracht. Ik kan er avonden aan wijden, maar in het kort geschiedde er dit. Het verschijnsel kon worden opgebouwd, doordat de astrale Meester, die er voor verantwoordelijk is, aan den drukinkt, het notenschrift, de levensaura ontnam. Aura is de fijne, voor u onzichtbare, want astrale stof, die elk lichaam, elk voorwerp bezit, of het zou uiteenvallen. Deze krachten werden verbonden met die, welke aan den dirigent en enkele van zijn medespelenden onttrokken werden. Hierdoor kon de astrale persoonlijkheid zijn verschijnsel verdichten en afdrukken. Wanneer u een lei met een griffel beschrijft, dan is deze griffel voor u een stoffelijk middel om uw doel te bereiken. Hier ontbreekt d't stoffelijk middel echter geheel en was de werking zuiver a'sraal! Er zijn vele wetten, die ge moet kennen om dit verschijnsel geheel te kunnen verklaren, maar zooals gezegd, die leest ge in „Geestelijke Gaven”.

De gespeelde compositie trok den schepper er van aan en deze hielp den Meester bij den manifestatie.

De pijn van den dirigent en zijn plotselinge, kortdurende geheugenstoornis worden verklaard door het wegtrekken van zijn levensaura. Hij voelde dit van het centrale zenuwstelsel uit. De astrale meester wilde het proces kort en krachtig doen verlopen, waardoor de benodigde aura snel en als het ware met een schok werd ontnomen. Dit gaf den dirigent een pijnlijk gevoel, wat hij nog uren er na voelde. Het had ook langzamer en minder fel gekund, maar dan had hij weken het bed moeten houden om de uitputting, die dan gevolgd was, te boven te komen.

Ik kan u nog zeggen, dat u in de toekomst meer van dit soort verschijnselen zult beleven. En deze zullen zooals hier, let wel, buiten de media om geschieden! In de eerste plaats, omdat de eerste zich makkelijker laten overrompelen, wat dit soort manifestaties ten goede komt, en in de tweede plaats, omdat verschijnselen door „buitenstaanders” — als ik het zoo eens zeggen mag — teweeggebracht, meer tot uw sceptici spreken. Eens zullen ook zij door die onloochenbare bewijzen van het lichamelijke voortbestaan na den dood worden overtuigd. Nog eens, deze uitleg is beknopt en daardoor onvolledig: laten uw geleerden mij de kans geven hun onwetendheid op dit terrein van de paranormale verschijnselen weg te vagen!

Meester Zelanus

IN DE WERELD

Toeval zegt de mensch...

In een der drukste straten van Budapest slenterden een dezer dagen een groep zoojuist uit Rusland teruggekeerde krijgsgevangenen, apathisch en vertwijfeld, dat zij bij hun terugkomst moesten ervaren, dat hun woningen gebombardeerd en hun families verdwenen waren. Erg er aan toe was er een, die telkens weer een voorbijganger aanklampie met de vraag: „Kent u niet toevallig mijn vrouw? Daar en daar hebben we gewoond — en nu is zij spoorloos verdwenen...?” Maar niemand kon hem de zoozeer begeerde inlichting geven. Toen het groepje zich verstrooide, kwam een blonde jonge vrouw schuchter op den man toe en vroeg hem: „Ach, vriend, hebt u misschien iets van Némét István gehoord? Hij was ook in Rusland...” De vrouw kon niet uitspreken, want de soldaat had haar reeds bij de hand gepakt: „Maar Juliska, herken je me dan niet meer: ik ben het toch zelf — István!” En de vrouw had nog juist den tijd haar weergevonden man in de armen te vallen voor zij het bewustzijn verloor. Toeval zeggen de menschen, wetten zeggen wij!

De vulpen van de toekomst

Een Zwitsersche firma kondigt een vulpen aan, die plezierige eigenschappen bezit. Het apparaat, dat in '47 op de markt komt, schrijft twee jaar lang zonder dat het gevuld behoeft te worden, het doet dit in iedere richting, een vloeiblad is overbodig, daar de inkt meteen droogt, het krast en spat niet, het is onbreekbaar en men kan er zelfs onder water mee schrijven. Vooral om dit laatste voordeel zien wij verlangend uit naar deze pen.

Russische Censuur

Een tijdens den oorlog in Rusland vertoevende Amerikaansche journalist, kreeg op het Roode Plein in Moskou Stalin te aanschouwen. Trotsch maakte hij voor zijn blad een uitvoerig verslag van dit evenement. Daarin kwam echter de volgende zin voor: „Ik stond op een steenworp afstand van Maarschalk Stalin”. De Russische censor bracht den journalist aan het verstand, dat deze zin gewijzigd moest worden en men zal in Amerika wel vreemd hebben opgekeken, toen het telegram vermeldde: „Ik stond dicht bij Stalin, doch wierp geen steen!”

Broederschap tusschen China en Japan

De secretaris van de Chinesche Christen Studenten Vereeniging beleed de volgende voor een ieder behartigenswaardige woorden: „Wanneer ik aan mijn eigen volk denk, zie ik een God van liefde en genade. Wanneer ik God tegenover Japan denk, zie ik een God van toorn en gerechtigheid, gereed om te straffen. Zoo heb ik echter de zuiverheid van mijn geloof verloren en ik heb geen boodschap meer voor de wereld. Het is alles anders. Wanneer ik God zie als een God van toorn en gerechtigheid, moet ik er op voorbereid zijn, dat die toorn en gerechtigheid niet alleen Japan, maar ook China treffen. En wanneer ik God zie als een God van liefde en genade, moet ik bereid zijn, deze liefde en genade niet alleen over China, maar ook over Japan uitgebreid te zien. Dat geloof drijft de haat en de bitterheid uit mijn hart en doet mij beseffen, dat de vijand toch een broeder van mij is.”

Dit is een edel en ruim woord, dat, zoo het nagevolgd wordt, den vrede schenkt aan den mensch, die van goede wille is. We besluiten er het eerste kerstnummer van „Evolutie” mee. Wat Koo zegt, geldt ook voor de Nederlanders, die God bidden om wraak en vergelding jegens de Duitschers en allen, die zij om een of andere reden haten. Wie dit doet verdicht de hellen en drijft zich zelf weg van het licht, dat in Bethlehem opging! Bekeert u, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen!